

UUTISKIRJE

Olá meus amigos! - tervehdys teille ystävät, tuttavat, lähettäjät

Keväinen tervehdys teille! Mitä kuuluu? Minulle tänne Lubangoon kuuluu hyvää. Viime kirjeeni kirjoitin teille ihan vähän aika sitten. Corona-tilanne on kuitenkin tässä lyhyessäkin ajassa vallan villiintynyt maailmanlaajuisesti. Olen saanut paljon huolestuneita kyselyitä sieltä Suomesta, että miten voin ja mikä tilanne on täällä. Ajattelin siis, että voisin kirjoittaa teille kirjeen jo nyt ja päivittää kuulumisia.

Turvassa ollaan

Tänne siis minulle kuuluu ihan hyvää. Toki viime päivät ovat olleet yllättävät, mutta siitä huolimatta tällä hetkellä olen Herran hyvässä huomassa. Koko maailma tuntuu olevan hyvin poikkeuksellisessa tilanteessa. Afrikkaan virus tuli hiukan viiveellä. Angolan ensimmäinen corona-tapaus raportoitiin vasta 21.3. Angolassa virus ei siis vielä juuri näkynyt, kun Suomessa ja Euroopassa oli jo tovi aikaisemmin siirretty etätöihin ja kotiolosuhteisiin, hamstrattu kaikki wc-paperit ja käsidesit, ja oli laitettu jo ”maita kiinnikin”. Se oli jotenkin absurdia. Angolan rajat menivät kiinni to-pe-välisenä yönä 20.3.

Erilaisia muutoksia tapahtuu lyhyellä varoitusajalla. Tämän hetken tietoni mukaan corona-tapauksia on Angolassa ilmoitettu kaksi. Koulut menevät kiinni. Rajat ovat jo tosiaan kiinni. Yli 50 hengen tapaamiset on kielletty. Kotona pysymistä suositellaan. Käsienspesuohjeita on kaupoissa, televisiossa, kaikkialla.

IELA-kirkossa jumalanpalveluksia kuulemani mukaan vielä toteutetaan, kylläkin osissa. Minä en kuitenkaan nyt sunnuntaina mennyt jumalanpalvelukseen ottamaan asiasta selvää. Sen sijaan suunnittelin meneväni yksin patikoimaan päiväksi, mutta ystäväni suositteli jättämään senkin välistä. Niinpä jäin kotiin.

Olen perunut työtehtäväni, joissa tapaan ihmisiä, ja siirrän työni täysin kotitoimistooni. Se ei sinänsä ole ongelma, sillä etenkin aluetiedotuksen parissa on hyvin hommaa kotonakin: kuvien ja muun materiaalin läpikäyntiä ja työstämistä. Kristillisen kasvatuksen parissa voin suunnitella tulevaa – jonka voi toteuttaa sitten kun voi, sekä olla yhteydessä kehitysideoiden merkeissä lapsi- ja nuoristyöntekijöihin. Olen myös suunnitellut, että voin toteuttaa pienimuotoisesti sekä englanninopettamista että nuorten kohtaamista myös netissä, niin kuin tätä viimeisintä toteuttavat entiset työkaverini kaupungin nuorisotyössä Suomessa. Tosin, täytyy sanoa, että tässä kulttuurissa yhdessä oleminen ja tekeminen ovat erittäin tärkeitä. Angolalaisille on musertavaa, jos/kun he eivät voi kokoontua yhdessä rukoilemaan ja laulamaan. Epäilen myös, että työnteko, päätösten tekeminen ja asioiden suunnittelu vaatii täällä yhdessä olemisen. Yritän nyt kuitenkin hoitaa omia hommiani näin etänä.

Lähetysseura pitää hyvää huolta työntekijöistään – se tuli huomattua tässä virustilanteessakin. Meitä pidettiin ajan tasalla ja ohjeistettiin hyvin. Minulla on ollut pohjimmiltaan rauha kaikessa tässä hulabaloossakin. Luotan Jumalaan ja teen oman osani.

Työn tuoskintaa muuttuvissa olosuhteissa

Volunteerimme Oili Metsäheimon ohjaaminen ja yhdessä työn tekeminen olivat suunnitelmissani maaliskuuhunkuuksi, mutta toisin kävi. Virustilanteen edetessä Lähetysseura seurasi tarkalla silmällä valtion ohjeita ja päätyi lopulta kutsumaan kaikki maailmalla olleet vapaaehtoistyöntekijät Suomeen. Yllättäen eteen tulikin outo häslinkipäivä lentomahdollisuuksia kartoittaen. Samana päivänä kantautui myös huhuja, että Namibia sulkee rajansa, samoin Angola. Piti ensin selvittää, ovatko nuo huhuja vai totta, ja milloin näitä juttuja alkaa tapahtua. Kiire oli! Jumalan hyvää huolenpitoa ovat sellaiset yksityiskohdat, kuin että onnistuimme saamaan volunteerit-Oilille lentolipun viimeiselle lennolle Lubango-Windhoek (Namibia). Hänet myös hyväksyttiin lennolle ja Namibiaan, mitä jännitin ihan loppuun asti lentokentällä. Onnistuimme myös saamaan jatkolennot seuraavalle päivälle, ja lennot menivät vielä hyvin Suomeen asti. Volunteerimme joutui hämmentyneenä jättämään kesken työn, joka tuskin kerkesi alkaakaan. Hän saapui hyvin koti-Suomeen ja siirtyi karanteeniin.

Ensin Lähetysseuran, sitten Angolan viralliset ohjeistukset muuttuivat lähes päivittäin. Ensin vaikutti siltä, ettei virustilanne pahasti vaikuta minun työhöni täällä Afrikan mantereella. Mutta vaikuttipa sittenkin. Ensin ei suositeltu, sitten kiellettiin maan rajat ylittävä matkustus, eli sen myötä peruuntui Namibiaan suuntautunut

UUTISKIRJE

matka kansainväliselle nuorten leirille ja tiedotusmateriaalia kerätäkseni. Hups, kaksi viikkoa lisäaikaa kalenteriin.

Seuravaksi kiellettiin maan sisäinenkin ei-välttämätön matkustaminen. Niinpä pyhäkouluopettajien nelipäiväiset koulutuspäivät Namiben seurakunnassa jäivät toteutumatta, tai siirtyvät tulevaan aikaan X. Tällöin ajattelin jatkaa vielä Lubangossa toimintoja. Pyhäkouluopettajien päivät Lubangossa Uuden Jerusalemin seurakunnassa ehtivät jo alkaa. Pidin yhden koulutussession ja olimme sopineet seuraavasta. Perjantaina 20.3. kuitenkin päätin perua myös tuon koulutustapaamisen sekä lauantaisen enkkukerhoni. Nämä koulutukset jatkuvat, jos Luoja suo sitten kun palaan toiselle työkaudelle Angolaan.

Pyhäkouluopettajien koulutus olisi todella tarpeellinen. Ongelma monessa seurakunnassa on, että lapsia on todella paljon, mutta heille ei ole toimintaa. Pyhäkoulut toimivat vaillinaisesti, koska ei ole opettajia. Suurin osa kirkon toiminnasta tapahtuu vapaaehtoisvetoisesti. Toimintarahaa esim. seurakuntien lapsityöhön ei ole. Minua surettaa, jos hassaamme hienon mahdollisuuden osallistua ja vaikuttaa lasten elämään, kertoa heille ilosanomaa turvasta, rakkaudesta ja Jeesuksesta. Omalla työlläni pyrin rohkaisemaan, kannustamaan ja varustamaan lasten (ja nuorten) parissa toimivia.

Olen siis omaehtoisessa sosiaalisessa eristyksessä. Teen töitä kotoa käsin ja vietän päivät kokonaisuudessaan kotona. Perjantain pizzaillatkin on nyt peruttu ja maanantai-illan huvini elokuvissa jää nyt. Luulen, että tässä asiassa suomalaisena olen vähän ylilyöntiasemassa muista maista tullessiin työntekijöihin verrattuna. Olen asunut vuosia yksin ja ei se yksin oleminen ole niin pelottava asia kuin monelle muulle. Mutta toki mietityttää tämä yhteiskunta ylipäättänsä. Rakenteet ovat heikommat kuin Suomessa. Jos tilanne äityy täällä pahaksi ja/tai jos outo maailmantila jatkuu, mitä tulemme kohtaamaan täällä – mitkä asiat tulevat loppumaan? Nyt olen varautunut niin, että minulla on ruoka- ja hygieniatarvikkeita ihan kivasti, ilman varsinaista hamstraustakaan. Virkistävät vapaa-ajan tekemiset hoituvat myös kotona. Minulla on viimepäivät ollut kesken sekä ristipisto-, virkkaus- että ompelutyöt ja lisäksi vielä suunnitelma askarteluun – joten siitähän voi valita kivaa tekemistä fiiliksen mukaan. Lukemista minulla riittäisi vähintään vuodeksi eteenpäin. On kirjoja ja vanhoja lehtiä. Ostin isomman satsin vehnäjuuhoja, että leipomaankin pystyn. Kävin lataamassa neittiaikaa. Se on varmasti nyt yksi tärkeäimmistä asioista. Dataa myös kuluu enemmän kuin normaalisti, koska olen kotona koko päivän ja minun on oltava tässä poikkeustilassa tavoitettavissa. Samoin tulee seurattua uutisia ym., jotta tietää missä mennään. TV:ssä minulla on vain muutama kiinalainen kanava – niistä saan tietää kyllä, mitä maailmalla tapahtuu, mutta en juuri Angolan ja Suomen tilanteista.

Kun valmistauduin Angolaan, ajattelin tulevani Shangalalan pieneen kylään, niin kuin alkuperäinen suunnitelma oli. Henkisesti valmistauduin sähköttömiin ja melko yksinäisiin oloihin. Silloin mietin jo etukäteen, että mitähän minä voisin harrastaa ja tehdä. Saavuinkin kuitenkin Lubangon yltäkylläisyyteen. Mutta hoksasin, että osittain nyt voin hyödyntää niitä suunnitelmia, joita minulla oli Shangalalan elämää varten – etenkin vapaa-ajan osalta. Tosin nyt ongelma (ainakaan toistaiseksi) ei ole sähköttömyys vaan sosiaalinen välimatka.

Epävarmaa on kaikki. Kuitenkaan minua ei pelota. Ajattelen, että voin tehdä parhaani, ettei virus tartu minuun ja etten minä tartuta sitä kenties tietämättäni muihin. Ollaan täällä eristyksissä sen verran, kun on tarpeen.

Jäädä kotiin vai lähteä kotiin?

Minulla on lentoliput ostettu toukokuulle koti-Suomeen. Suunnitelmissa oli Lubangon kodin pakkaaminen ennen tuota. Nyt muuttuneessa maailman tilanteessa selvittelen ja pohdiskelen, mikä on nyt mahdollista ja miten on järkevää toimia. Seurataan virustilannetta, miten pitkään erityisolot vaikuttavat. Kerron teille sitten tulevissa kirjeissä, miten käy. Suomeen tulen sitten kun se on turvallista ja järkevää. Aikanaan pääsen Suomeen, kun on sen aika. Jumala tietää ennalta kaiken.

UUTISKIRJE

Viime kirjjeeseen innokkaasti kirjoitin tulevista tapaamisistamme ja mainitsin Lähetyshulistakin, mutta ennen kuin kirje lähti teille, sain pyyhkiä Lähetyshuilaosallistumiseni pois. Juhlat jouduttiinkin virusvaaran takia perumaan. Harmi homma, mutta kovin ymmärrettävää ja vastuullista toimintaa. Kunhan saadaan itsemme ja lähimmäisemme taas terveeksi, niin voimme katsoa taas tulevaan ja nähdä toisiamme monen monta kertaa eri käännteissä.

Maailma on epävarma. Täällä Angolan arjessa varma asia on ainainen muutos. Nyt jännästi myös Suomessa ja laajemminkin on saatu maistaa ihmeellisiä tilanteita ja toimenpiteitä. Toivottavasti tämä maailman epävarma tilanne on rohkaissut meitä kääntämään katsemme Jumalaan, Hänen huolenpitoonsa luottaen, ja sitten omiin käsiimme (kirjaimellisesti), jotta teemme aina kussakin elämän haasteessa oman osamme. Jumala on antanut meille järjen, vapaan tahdon ja kyvyn tehdä asioita – saamme käyttää näitä turvataksemme mahdollisimman monen terveyden.

Näinä aikoina pidämme fyysistä etäisyyttä. Silloin voi jäädä kaipaamaan kosketusta. Auttaisiko tehdä näin kuin Onnellisen lapsen päiväkodissa 3-vuotiaiden ryhmä opettajansa Antionetan johdolla näyttävät: Halataan itseämme oikein lujaa!

Rauhaa, lohtua ja terveyttä kaikille teille ja meille!

Kiitos, kun olet mukana tällä yhteisellä matkalla, tässä yhteisessä työssä Jumalan käsinä ja jalkoina maailmassa! <3

Terveisin lähettinne Teija Lievonen

Herra, lahjanasi sain nuoren elämäni.
Pidä joka askel vain kiinni kädestäni.
Toivo loistaa kirkkaana elämäni tiellä,
kun vain sinä, Jumala, itse ohjaat siellä.

UUTISKIRJE

Facebookissa Suomen lähetysseura eteläisessä Afrikassa -sivulla ([facebook.com/ssetelaisesafrikas](https://www.facebook.com/ssetelaisesafrikas)) voi seurata kuulumisia tältä työalueelta – Kannattaa käydä siellä tykkäämässä ja seuraamassa!

Esittelyvideon minusta voitte käydä katsomassa YouTubessa: <https://youtu.be/iNFqir92Rqg>

Posti minulle kulkeutuu kirkon osoitteen kautta. Posti kulkee tosin hitaasti ja vähän epävarmasti, mutta kulkee kuitenkin (eli saan postin sitten kun saan). Osoitteeni on
Teija Lievonen (IELA, MELF)
CP 222
Lubango, Huíla
ANGOLA

Teija Lievonen

KM, käsityön ja uskonnon opettaja
- Angolassa kirkollisessa työssä kristillisen kasvatuksen alueella ja eteläisen Afrikan aluetiedottaja
- Rautavaaralaislähtöinen, mutta porvoolaistunut savolainen

Rukousaiheet

- Ettei COVID 19-virus leviäisi.
- Että viruksen saaneet paranisivat.
- Hoitohenkilökunta kaikkialla maailmassa.
- Kaikki maailman ihmiset, jotka ovat peloissaan, hädissään tai lohduttomia
- Lähimmäisenrakkautta kaikille.
- Jumalan ohjausta Suomeen paluuni suhteen.
- Kiitos terveydestä ja hyvästä kodista.
- Kiitos luonnosta ja sateista täällä. Avaa silmämme varjelemaan luotuasi.
- Angolan kirkko: seurakuntalaiset ja vastuunkantajat, etenkin pyhäkouluopettajat ja nuoret aikuiset.
- Lähetysseuran työ erityisesti eteläisessä Afrikassa.
- Perheeni ja rakkaani.
- Kiitos lähettävistä ja kanssarukoilevista ystävistä ja seurakunnista.